

Curriculum vitae

Žabinský vzduch jsem poprvé vdechl v létě roku 1943, plácnutím po prdelce doktorem sanatoria pana Šilhana. Jeho brácha – řezník, maminkám dodával maso, salámy asi nesměly. Poslední dva roky války jsem bojoval na venkově s naukou chůze a žvatlání. To druhé mi šlo prý lépe, než chůze. Osamělý dům u fotbalového hřiště S. K. *Žabovřesky*, kde jsem vyrůstal, se hodil osvoboditelům k obývání. Že si myli hubu v záchodové míse jim nikterak nevadilo.

Školku jsem absolvoval vedle hotelu *Kozák*. První tři školní roky jsem seděl ve škamně „myšárny“ u dolní kapličky, již dávno zbořené. Obecnou jsem dodělával na Šeránkové ulici. Poslední tři roky povinné školní docházky jsem chodil přes Vilsoňák na Sirotkovu ulici.

Ze Žabin jsem se na čtyři roky ztratil v městě Brně na *Škole uměleckých řemesel* na Husové ulici pod Špilberkem.

Po dvouleté „švejkárně“ jsem se usadil opět v Žabinách ve stodole za domem na Horové ulici jako samostatný výtvarník. Tam jsem pracoval do roku 1968. Z dovolené ve Švýcarsku jsem se již nevrátil, na bratrskou pomoc jsem prostě nebyl zvědavý.

Bez mála dvaatřicet roků jsem měl vlastní tiskárnu v Curychu, kde jsem tiskl mimo jiné i české knihy, kalendáře a časopisy. Časopis Čechů a Slováků ve Švýcarsku *Zpravodaj* jsem tiskl 16 roků.

Uzavřením tiskárny jsem na zaslouženém odpočinku, jak pro koho. Hlava nezatížená pracovními starostmi, má dosti místa na vzpomínání, která publikuji v časopise Čechů a Slováků ve Švýcarsku v rubrice *Čtení pro volné chvíle*. Čtenáři jsou mi nakloněni, protože to není politika, nebo jen okrajově. Své povídky doplňuji kresbami anebo fóry svého přítele Pavla Kantorka. S ním jsem přivedl na svět deset knížek kresleného humoru a po třicet roků kalendáře.

Svoje *psaní* nazývám raději *Čtení*, ale předstupeň povídky je vlastně **črta**. Zabírá většinou jen jednu stránku papíru. Od dětství jsem se chtěl stát malířem, tak jsou mi **črty** příjemnější.

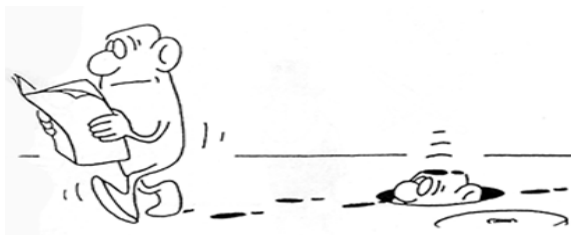
Čtení

Čtení mi od první třídy moc nešlo. Podle toho také vypadala vysvědčení čtvrtletní, pololetní i závěrečná. Jak v obecné, tak základní i na škole středního stupně. Čítanky jsem velice brzy vyměnil za rodokapsy vypůjčené od spolužáků proletářtějšího původu. Touto čet-

bou, tajně pod dekou s baterkou, jsem se dlouho netěšil. Otec ty vorvané sešity na nekvalitním novinovém papíře, i když s Buriánovými ilustracemi, od Literárních novin rychle rozeznal a o ně mne připravil. K dalším jsem se už nedostal, protože jsem je nevrátil.

Ilustrátor Zdeněk Burián, který jako první nakreslil „pravěk“, se proslavil mnoho let po smrti předlohou pro Steven Spielbergův film *Jurassijský park*.

O něco později mi čundrování přihrálo kamaráda, obdivujícího německé vojáky poslední světové války (i když i tu předešlou prohráli), což jsem nechápal. Jezdil do lesů v esesácké uniformě. I v civilu chodil v rajtkách a holínkách. Říkalo se mu Befel. Při různých příležitostech vojensky zařval „zum Befehl“. Ten mi ochotně propůjčil filosofickou učebnici o nadčlověku. Ano uhádli jste, *Friedrich Nietzsche: Tak pravil Zarathustra*. Že to nebyla školní povinná četba, jsem rozpoznal hned, ale že bdělé oko mého otce bude tak krutý k mému vzdělávání, jsem netušil. Během pár přelousknutých stránek se kniha z našeho bytu nenávratně ztratila. Otec preferoval knihy o umění a rodokapsy zavrhoval, abych nebyl blbej. Po-dařilo se mu to jen z poloviny, kumštýřem jsem napůl a blbej taky.

Čtu si v Bibli. Ano Bible se nečte jako román. Nový Zákon. Nová Bible je čtivě přeložená Bible Kralická z roku 1613. Sem tam o textu přemýšlím. Shoduji se s filozofií Niet-scheho. Ne o německém nadčlověku, ale že Bůh je mrtev. Můj věřící kamarád mne opravil, že Bůh nemůže být mrtev, když se nena-rodil.

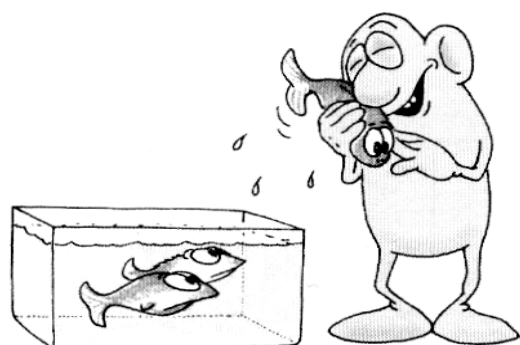
rodil.

Číst mně nenaučila až vojna, ale dala k tomu příležitost – hodně volného času. Mezi většinou málo vzdělanými, nebo dokonce ngramotnými se objevili i chytřejší vojíni. Ti už psali svoje básničky a dokonce i v novinách publikovali. Jejich zásluhou se taky dostala veškerá kvalitnější četba do vojenské knihovny. Tam jsem se seznámil s Remarquem, Steinbeckem, Hemingwayem, Servantesem a mnohými dalšími. Taky začali vydávat Škvoreckého a Hrabala.

Od jednoho spolubojovníka-exhibicionisty, který si na Švejka hrál, i tak blbě, jak ho nakreslil Lada, vypadal, jsem se dopodrobna naučil znát Dobrého vojáka, aniž bych ho kdy v životě četl.

Máchův *Máj*, povinnou to četbu středoškoláků, jsem odmítl číst jen proto, že byla povinná. Na penzi, mi ta moje mladistvá ztepilost přeci jen nedala a *Máj* jsem si v Levných knihách zakoupil. Po několika verších jsem usoudil, že jsem v mládí nebyl až takový buřič. Ve stáří ten deprimující romantismus už vůbec nepotřebuji. Ono se mladým snad lehčeji umírá. Ani povinnou „*Oprátku*“ jsem ve škole, ani na vojně nečetl. Dodnes věřím, že Fučíkův odznak chtěli jen frajirci, aby se na fádni uniformě něco lesklo a ne kvůli té vzácné četbě. To aby imponovali místním děvčatům. Ti méně gramotní si ho jednoduše na vycházky za bůra půjčovali. To jsem si nikdy nevyzkoušel, ale místní děvčata ta jo.

Já sám se považuji za nezamilovatelného, protože již v mládí jsem poznal, že láska je jen novinářský humbuk, jak dokazují bulvární plátky, a dobrá je pro pisatele románů. Snad i básníkům pomáhá ke slávě. Ale těm to přeji.

„...a tuhle mám nejraději.“

Akvaristou

jsem se stal, když mi kámoš ze třídy obecné školy věnoval ze svého chovu dva druhy rybiček. Po dvou. Poučil mne, že jeden pár se jmenuje Gupky a druhý že jsou Pecilky. Dodnes nevím, jak mohl u rybiček tak malejch poznat samečka a samičku a hlavně podle čeho.

Domů jsem je donesl v zavařovačce. Pak jsem je ubytoval ve skleněném pekáčku. Na dno jsem jim dal trochu písku a rostlinek ze skalky před barákem. Rostlinky se s vodou nějak nepohodly a klidně si za nákej den zvadly.

Ve specializovaném kšeftě *Zvířena* jsem koupil to nejmenší akvárium, ale přesto třikrát větší, než pekáček. Dostal jsem k němu skleněnou naběračku zdarma. Umělohmotné ještě neexistovaly. A taky trochu červů a prosa.

Do nového akvária už jsem do písku přihodil i pár oblázků. Rybičky si plavaly sem a tam, i křížem krážem. Schovávaly se za rostlinky, a když se voda zakalila natolik, že jsem je neviděl, rozhodl jsem se vodu vyměnit. Při vylívání vody jsem už našel jen jednu rybičku. Pěkně velikou a vypasenou. Asi kamarádka i své potomstvo sežrala. Jedním rohem akvária jsem zavadil o smaltovanou vanu a i ta nejmenší dírečka způsobí akvárium bezcenným.

Ta jedna rybička, ani jsem nevěděl, zda Gupka nebo Pecilka, co všechny přežila, putovala zpět do skleněného pekáčku. Tam moc dlouho nepobyla. Neputovala, jak si myslíte do trouby – krematoria, aby skončila jako pochutina. Skončila ve vodě, ale záchodové. Matka jednou utírala prach na parketách a zadnicí drcla do stolečku s akváriem. Původně to byl stoleček servírovací, čili na kolečkách. Akvárium se zpola vylilo na parkety, ty ještě vysušila a zbytek vody z pekáčku, i s rybyčkou vchrstla do záchodu.

Když mi v životě někdo hrdě ukazoval akvárium s poznámkou, že ho to uklidňuje, tak jsem se jen pousmál. To si už můžete pustit barevnou televizi bez zvuku a máte to stejné a nemusíte čistit akvárium. Když si myslíte, že kecám, zkuste si to.

V osmašedesátém mne Švýcarsko přijalo ve Winterthuru. Při nedělní procházce s kamarády, po nás pokukovala dvě děvčata. Samozřejmě Češky. Začali jsme spolu chodit, i na němčinu. Při jedné zastávce na zaslouženém pivě po němčině, jsem o mém pěstování rybiček vyprávěl. Když přišlo na odborné pojmenování Gupky a Pecilky, se ta jedna, shodou okolností Brňačka, začala nepřičetně chechtat. „Co se pecníš (brněnská hantýrka – směješ) Pecilko?!“ A už jí ten pseudonym zůstal.

Já jsem ptáček Jarabáček čimčarára čim čim čim

Kde jsem tuto průpovídku chytil, vám už opravdu neřeknu. Snad děda, nebo otec, nebo ve školce, nevím.

Po několikaletém bezdětném manželství žena prohlásila, že chce zvíře. Zbytečně jsem se ptal, zda nestačím já. Koupila si Andulku. Podle třech proužků „za ušima“ poznala, že je to pán. Jako Adidas, ale dostal jméno Lora. Taková jména dostávají papoušci, a jelikož byl z papoušků nejmenší, říkalo se mu Lórinek.